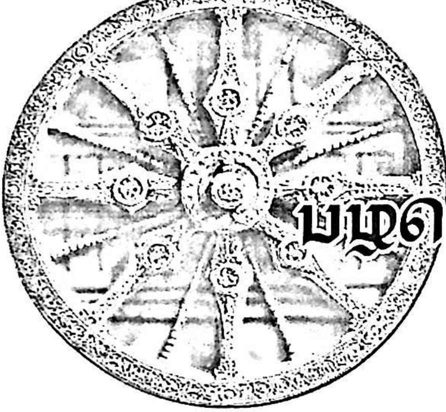

பழமொழி நானூறும் சமூக நோக்கும்

செல்வரஞ்சிதம் சிவசுப்பிரமணியம்

அறநெறிக் காலம் என்பது கி.பி. மூன்றாம் நூற்றாண்டு தொடக்கம் கி.பி ஆறாம் நூற்றாண்டு வரையுள்ள காலப் பகுதியாகும். பதினெண்கீழ் கணக்கு நூல்களில் பதினொரு நூல்கள் அறநூல்கள். மனித சமுதாயத்தை ஒழுங்குபடுத்த சான்றோர்கள் அறத்தைக் கருவியாகப் பயன்படுத்தினர். ஆட்சியில் ஏற்பட்ட மாற்றம், சங்ககால வாழ்வில் ஏற்பட்ட ஏமாற்றங்கள் என்பனவற்றால் புதிய ஒரு சமுதாயத்தை உருவாக்க வேண்டிய தேவை – போதனைகள் செய்யவேண்டிய சூழ்நிலை ஏற்பட்டது. சமண முனிவர்கள் பலர் அறத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு போதனைகளை முன்வைத்தனர். இதன் காரணமாகவே அறநூல்கள் தோற்றம் பெற்றன. பழமொழிநானூறும் அறக்கருத்துக்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு போதனைகளை அறிவுரைகளை முன்வைப்பதாக அமைகின்றது. பழமொழி நானூறும் அதன் சமூக நோக்கும் பற்றியதாகவே இவ்வாய்வுக் கட்டுரை அமைகின்றது.

நூல் ஆசிரியரும் காலப்பின்னணியும்

பலமொழி நானூறு என்ற நூலின் ஆசிரியராக முன்றுரை அரையனார் விளங்குகின்றார். அவர் மக்களின் ஒழுகலாறுகளை முறைப்படுத்தி, பழமொழிகளை நிலைப்படுத்தியுள்ளார். அரையனார் என்னும் சொல்லால் இவரை அரச குடியினர் என்று கொள்ள இடம் உண்டு. கடல் துறைகளையே முன்றுறை என்பார்கள். கொற்கை முன்றுறை, கழார் முன்றுறை, காவிரி

முன்றுரை, வைகைக்கரையின் திருமருத முன்றுறை என்று பல முன்றுறைகளைப் பற்றி இலக்கியங்கள் குறிப்பிடுகின்றன. இத்தகைய துறைகளுள் ஒன்றைச் சேர்ந்த பகுதியில் இவர் பிறந்திருக்கலாம். தற்சிறப்புப் பாயிரத்தில் இவர் குறுநில மன்னராகச் சொல்லப்படுகின்றார். இவரது காலம் கி.பி. 5ஆம் நூற்றாண்டாகும். நூலில் வரும் கருத்துக்களைப் பார்க்கும் போது இவரைத் தென்பாண்டி நாட்டு புலவர்களுள் ஒருவராக கொள்ளலாம். சமண சமயக் கோட்பாடுகளில் அதீத பற்றுடையவர்.

பழமொழி நானூறு - இலக்கிய வடிவம்

திருக்குறள், நாலடியார் போன்று பழமொழி நானூறும் அறக்கருத்துக்களைக் கூறும் நூலாகச் சிறந்து விளங்குகின்றது. பழமொழி நானூறு என்பது நானூறு செய்யுட்களிலும் ஒவ்வொரு பழமொழியை எடுத்துக்காட்டி அதற்கு ஒப்பான நீதிகளையும் அறங்களையும் கூறுவதாக அமைகின்றது. நானூறு என்பது செய்யுட் தொகுப்பு மரபைத் தழுவி வந்ததாகும் (புறநானூறு, அகநானூறு, குறுந்தொகை).

அறம் செய்பவர்க்கும் அறவழி நோக்கித்
திறம் தெரிந்து செய்தக்கால் செல்வழி நன்றாம்
புறம் செய்யச் செல்வம் பெருகும், அறம் செய்ய
அல்லவை நீங்கி விடும். (23)

அறம் செய்பவர்கள் தகுதி உடையவர்களுக்கே செய்ய வேண்டும். அவ்வாறு செய்தால்தான் அறத்தின் பயனை அடைவார்கள். இதனை விளக்க நான்காம் அடியில் 'அறம் செய்ய அல்லவை நீங்கிவிடும்' என்ற பழமொழியைப் பயன்படுத்தி தருமம் செய்யப் பாவம் போகும் எனக் கூறப்படுகின்றது. மூன்றடிகளில் அறக்கருத்தும் அதனை விளக்கும் பழமொழி நான்காம் அடியிலும் அமைவதைக் காணலாம். ஒவ்வொரு செய்யுளின் பொருளும் அந்தச் செய்யுளிலே முடிந்து விடுகின்றது. இதனை முத்தகச் செய்யுள் எனலாம். வெண்பாயாப்பு வகையால் பாடல்கள் இயற்றப்பட்டுள்ளன.

பழமொழி என்பது பழைய வாக்குகளைக் குறிப்பது. முன்னோர்களின் வாழ்க்கை அனுபவங்களில் இருந்து தோன்றி நீண்டகாலமாக வழக்கிலிருந்து

வரும் வாக்குகள் பழமொழி எனப்படுகின்றது. இதனைத் தொல்காப்பியம் பின்வருமாறு குறிப்பிடும்.

நுண்மையும் சுருக்கமும் ஒளியுடைமையும்
ஒண்மையும் என்றிவை விளங்கத் தோன்றிக்
குறித்த பொருளை முடித்தற்கு வரூஉம்
ஏது நுதலிய முதுமொழி என்ப (தொல். செய். 1425)

இதனைத் தொல்காப்பியம் முதுமொழி என்கின்றது. ஒரு நாட்டின் பண்பாட்டையும், பழக்க வழக்கங்களையும் அறிவதற்கு பழமொழிகள் சான்றாக அமைகின்றன.

சமூக நோக்கு

பழமொழிகள் மக்கள் சமூகத்தில் வழங்கிவரும் அனுபவ அடிப்படையிலான அறிவுரை வாக்குகளாகும். பழமொழி நானூற்றிலும் சமூகத்திற்குத் தேவையான கருத்துக்கள் தெளிவாகவும், சுருக்கமாகவும் வாசகர் ஏற்றுக்கொள்ளும் வகையில் கூறப்பட்டுள்ளன. கல்வி, ஈகை, அறம் செய்தல், செல்வம் சேர்த்தல், இன்னா செய்யாமை, முயற்சி, நட்பு, அரசியல், அமைச்சர் பகைத்திறம், படைவீரர், இல்வாழ்க்கை, சான்றோர் செய்கை, நட்பின் இயல்பு பொருளைப் போற்றுதல், நன்றியில் செல்வம், ஊழ், கொடுமை செய்வோர் இயல்பு, அறிவியல் செய்திகள், மருத்துவச் செய்திகள் என சமூகத்திற்குத் தேவையான அடிப்படைக் கருத்துக்கள், கொள்கைகளை பழமொழி நானூறு போதிக்கின்றது. அறக்கருத்துக்களைத் திரும்பத் திரும்பக் கூறுவதைக் காணலாம்.

நாடு செழிப்பாகவும் வளம் கொண்டதாகவும் விளங்குவதற்கு அரசாட்சி சிறப்பாக அமைய வேண்டும். அரசனின் குணவியல்புகள், அவனது படை, அமைச்சரவை, அரசனது கொடை ஆகியவை பற்றிய போதனைகளை பழமொழி நானூறு குறிப்பிடுகின்றது. அரசன் கற்ற அறிவுடையவர்களை பக்கபலமாக பெற்றிருக்க வேண்டும். அமைச்சர்களின் ஆலோசனையைப் பெறவேண்டும். துன்பம் வந்தபொழுது அரசன் தானே எடுக்கும் முடிவானது சுரை பொருந்திய யாழின் நரம்பை அறுத்துவிட்டு இசைக்க முயல்வது போன்று

அமையும் என 'சுரையாழ் நரம்பறுத்தற்று' என்ற பழமொழியைக் காட்டி அமைச்சர்களின் ஆலோசனையை அரசன் பெறவேண்டும் என அரசியல் தத்துவம் பேசப்படுகின்றது.

அரசன் செங்கோன்மை உடையவனாக விளங்க வேண்டும்.

வெண்குடைக்கீழ் வாழும் குடிகட்கு வேந்தனும்
செங்கோலன் அல்லாக்கால் செய்வதென் – பொங்கு
படுதிரைச் சேர்ப்பமற்று இல்லையே யானை
தொடுவுண்ணின் மூடுங் கலம் (ப.நா. 55)

கொடுங்கோன் மன்னன் வாழும் நாட்டில் கடும்புலி வாழும் காடே நன்று. யானையானது தொட்டு உண்ணத் தொடங்கிவிட்டால் அதற்கு மூடி மறைத்து வைக்கத் தகுதியான பாத்திரம் என்பது எதுவும் கிடையாதல்லவா? 'யானை தொடுவுண்ணின் மூடுங்கலம்' என்பது பழமொழி. அரசனே முறை தவறினால் தடுப்பவர் யாரும் இல்லை எனக் கூறப்படுகின்றது.

கோங்கு மரத்தில் ஏறினால் கிளை முறிந்து வீழக்கூடும். வலியுடைய மன்னருக்குச் சினம் உண்டாகப் பேசிய வலியற்றவர்கள் அவரால் அழிக்கப்படுவார்கள். அப்படிச் செய்வது தவறு என்பதை 'ஏமரார் கோங்கு ஏறினார்' என்ற பழமொழி விளக்குகின்றது. அரசன் பாரபட்சம் இல்லாமல் நீதி செலுத்த வேண்டும்.

முறை தெரிந்து செல்வர்க்கும் நல்கூர்ந்தவர்க்கும்
இறைதிரியான் நேரொக்க வேண்டும் முறைதிரிந்து
நேரொழுகானாயின் அதுவாம் ஒருபக்கம்
நீரோழுகிப் பாலொழுகு மாறு (ப. நா. 109)

தன்குடிகளிடையே பாரபட்சம் கற்பித்து நீதி தவறுதல் அரசனுக்கு மிகவும் பழிதரும் செயலாகும். நீதியின் முன் ஏழையையும் பணக்காரனையும் சமமாகவே பாவிக்க வேண்டும். 'ஒருபக்கம் நீரொழுகிக் பாலொழுகுமாறு' என்ற பழமொழி இதனை விளக்குகின்றது.

கற்றவர்களை, உயர்ந்த நோக்கம் கொண்டவர்களை மதிக்க வேண்டும். சான்றோர்களின் மனம் வருந்துமாறு செய்வது ஒருவனுடைய குடும்பத்தை வேருடன் அழித்துவிடும் என்பதை 'கெடுமே கொடும்பாடு உடையான் குடி' என்ற பழமொழி மூலம் ஆசிரியர் விளக்குகின்றார். மிகுந்த செல்வாக்குள்ளவர்களை வறுமையாக்கிவிட முயல்வோம் என்று ஒருவன் சொல்லுதல் அவனுக்கே அது கேடாக வந்து முடியும் என கூறப்படுகின்றது. பிறருடைய செல்வமும் செல்வாக்கும் கண்டு பொறாமையினாலே அவரை அழிப்பேன் எனக் கூறுதல் தவறானது. அப்படி நினைப்பவர்களுக்கே அது தீங்காக மாறும் என்பதை 'கற்கிள்ளிக் கையுயந்தார் இல்' என்ற பழமொழி விளக்குகின்றது.

ஆசிரியர் ஒருவரை அண்டி கேட்டுத் தெளிவதே சிறப்பான கல்வியாக அமையும் என்பதை 'கற்றலின் கேட்டலே நன்று' என்ற பழமொழி மூலம் விளக்குகின்றார். 'செல்வத்துட் செல்வம் செவிச் செல்வம்' என்பதும் இதனையே வலியுறுத்துகின்றது. நல்ல அறிவு இயல்பாக இல்லாதவருக்கு கல்வி போதிப்பதால் அறிவுடையவராக நிலை நிறுத்தவே முடியாது என கல்வி கற்பவர்களின் தகுப்பாட்டினை முன்வைக்கின்றார்.

ஊழ் வினையால் அமைவதே செயல் நல்ல அறிவினையும்கூட ஊழிவினை கெடுத்துவிடும்.

சுட்டிச் சொல்லப்படும் பேரறிவினார் கண்ணும்
பட்ட இழுக்கம் பலவானால் – பட்ட
பொறியின் வகைய கருமம் அதனால்
அறிவினை ஊழே அடும் (ப. நா. 28)

மிக்க அறிவுடையோரும் தவறான காரியங்களைச் செய்ய நேர்தல் ஊழ்வசத்தின் காரணமாகவே என்பது சொல்லப்படுகின்றது. 'அறிவினை ஊழே அடும்' என்பது பழமொழி.

செல்வமும் வறுமையும் ஊழ்வினைப் பயனால் வந்து வாய்ப்பன. 'ஆகாதார்க்கு ஆகுவது இல்' என்பது பழமொழி. ஊழிவினையால் துன்பம்

வருவதாயினும் அதனை முயற்சியால் மாற்றிக் கொள்ளலாமே தவிர தெய்வங்களைத் தொழுது மட்டும் மாற்றிக் கொள்ள முடியாது. 'இழகினான் ஆகாப்பதில்லையே முன்னம் எழுதினான் ஓலை பழுது' என்பது பழமொழி.

போலி நண்பர்கள் கேடு செய்வார்கள். நட்புடையவர்கள் போலவே பழகி மனம் ஒருமைப்பட்டு விளங்காதவர்கள் மிகவும் கெட்டவர்கள். அவர்களே 'இருதலைக் கொள்ளி' என்று சொல்லப்படுபவராவார். இதனை,

ஒருவரோடொன்றி ஒருப்படாதாரே
இருதலைக்கொள்ளி யென்பார்.

இருவரது பகைமையும் வளர இருவராலும் இருவருக்கும் கேடே விளைதலால் இருதலைக் கொள்ளி போன்றவராயினார். நண்பர்களை பழி கூறித் தூற்றினால் அந்த இழிவு நம்மையே வந்தடையும் என்பது கருத்து.

'உரையார் இழித்தக்க காணிற்கனா' (ப. நா 82)

நண்பர் தீங்கினைப் பொறுத்தல் நட்பில் பிழை பொறுத்தல் இல்லாதபோது அது நிலையாது என்பது கருத்து.

'ஒருவர் பொறை இருவர் நட்பு' (ப. நா. 110)

யாருடைய நட்பே ஆனாலும் அந்த நட்பை விடாது கொள்ளுதல் வேண்டும். நட்பு பற்றி பல அறிவுரைகளை பழமொழி நானூறு குறிப்பிடுகின்றது.

பெண்களும் மக்களும் நற்கதி போகவிடாது தடுக்கின்ற தளைகள் என்றறிந்து கைவிட வேண்டும் எனக் கூறுகின்றது. தவமானது நன்மை தீமைகளை ஒன்றாகக் கருதி அனைவரிடமும் அருளுடன் இருத்தலே. பிறப்பறுத்துப் பேரின்பம் பெற வேண்டுமானால் முதலிலே பிறப்புக்குக் காரணமான பந்த பாசங்களின் தொடர்புகளை எல்லாம் முற்றவும் அறுத்துவிடுக என்று கூறப்படுகின்றது. 'நீரற நீர்ச்சார்வு அறும்' என்னும் பழமொழி இதனை விளக்குகின்றது. வினைகள் நீங்கப் பிறவியும் அற்றுப்போம்.

இளமையிலே துறவு சிறந்தது. அது இயலாது போயினும் இல்வாழ்விலே எல்லாம் அனுபவித்த பின்பாவது துறவு பூண்க என்று கூறப்படுகின்றது. துறவா உட்பினால் என்ன பயன் என்பது பழமொழி. துறவிகள் புலால் உண்ணுதலை கண்டிக்கின்றது. பழமொழி நானூறு உலக பந்த பாசங்களில் இருந்து முற்றும் விடுபடுதலைப் பற்றிப் பேசுகின்றது.

பலநாளும் ஆற்றார் எனினும் அறத்தைச்
சிலநாள் சிறந்தவாற்றாற் செய்க – கலைதாங்கி
நைவது போலும் நுசும்பினாய் நல்லறம்
செய்வது செய்யாது கேள்

தருமத்தை தொடர்ந்து செய்ய முடியாமற் போனாலும் முடிந்தவரையிலும் சிலகாலமாவது செய்ய வேண்டும்; அந்த அளவுக்கு நன்மை கிடைக்கும் எனக் கூறப்படுகின்றது. தரும நெறியே இருமையிலும் நன்மை தருவது. இதனை உணர்ந்து பொருளைப் பதுக்கி வைக்காமல் தருமத்தில் ஈடுபடுத்த வேண்டும் என தர்மக் கொள்கையை பழமொழி நானூறு கூறுகின்றது.

பழமொழி நானூற்றில் சமூகத்திற்குத் தேவையான மருத்துவச் செய்திகளும் ஆங்காங்கே குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன. மருத்துவப் பொருட்கள், நோய் பற்றிய செய்திகள், மருத்துவரின் இயல்புகள், நோய் தீர்க்கும் வழிமுறைகள் என்பவற்றைப் பற்றிய விடயங்கள் பழமொழி நானூற்றில் இடம்பெறுகின்றன. வேப்பமரம் பற்றியும் அதன் பயன்பாடு பற்றியும் கூறப்படுகின்றது. வேப்பிலை, வேப்பெண்ணை என்பன மருந்தாகப் பயன்பட்டன. வேப்பிலை கிருமிகளைக் கொல்லவல்லது. 'தேவரே தின்னினும் வேம்பு' என பழமொழி நானூறு குறிப்பிடும். வேம்பு கசப்பானது எனவும், அது மருந்து எனவும் கூறப்படுகின்றது. '*ஆலெண்ணிற் பூவென்னுமாறு*', '*மிளகு உற உண்பான் புகல்*' மிளகு. ஆல் என்பன மருத்துவப் பொருள்களாகப் பயன்பட்டதை பழமொழி நானூற்றில் காண முடியும். 'கூன் மேல் எழுந்த குரு'–

கூன் என்பது இங்கு முதுகு என்று பொருள்படும். முதுகின் மேல் வரும் கட்டி, துன்பத்தைத் தரும் எனக் கூறப்படுகின்றது. சூல்கொண்ட ஆட்டின் பாலை உண்ணக் கூடாது. உண்டால் நோய் உண்டாகும் எனக் கூறப்படுகின்றது.

வைத்தியன் கொடுத்தால் மருந்து
இல்லாவிட்டால் மண்

நோயைத் தீர்த்து வைப்பவர் வைத்தியர் என்ற நம்பிக்கை மக்களிடம் இருந்தது. மருத்துவன் கொடுத்தால் அது மருந்து, இல்லாவிட்டால் மண் என்ற மனப்பான்மை மக்களிடம் இருந்தது என்ற கருத்தை ஆசிரியர் முன்வைக்கிறார். 'போன சுரத்தைப் புளியிட்டு அழைத்தானாம்' இதில் சுரம் வந்தவன் புளிப்புச் சுவையுடைய உணவை உண்ணக் கூடாது எனக் கூறப்படுகின்றது. சமூகத்திற்குத் தேவையான மருத்துவச் செய்திகள் கூறப்பட்டுள்ளன. சமூகத்திற்குத் தேவையான அறிவியற் செய்திகளைப் பழமொழி நானூறு குறிப்பிடுகின்றது.

இரவலர் தம்வரிசை என்பார் மடவார்
கரவலராய்க் கைவண்மை பூண்ட – புரவலர்
சீர்வரைய ஆகுமாம் செய்கை
நீர் வரைய வாம் நீர் மலர் *(ப.நா. 274)*

நீரின் வெப்பநிலை அதற்குக் கொடுக்கப்படும் வெப்பத்தின் அளவைப் பொறுத்தது. கொடையின் அளவு கொடுப்பவரின் சீர்மை அளவாகவே இருக்கும். நீரின்கண் உள்ள மலர் நீரளவாகவே இருப்பது போல் சிறந்த செயல்கள் எல்லாம் அவற்றைச் செய்பவரின் சிறந்த பண்பின் அளவாகவே இருக்கும் என அறிவியல் சார்ந்து கூறப்படுகின்றது.

ஒட்டி ஒன்று சேராத மண் சுவர் வைப்பதற்கு உதவாதது போல தீயவர் ஒருபோதும் பிறருக்கு உதவமாட்டார் என்று கூறப்படுகின்றது. அடர்த்தி மாறுபட இருபொருள்களைக் கலக்க முடியாது. பொருந்தா மண் கொண்டு கலவை செய்ய இயலாததால் சுவர் வைக்கவும் முடியாது என்று அறிவியல் ரீதியான கருத்துக்கள் கூறப்படுகின்றன.

ஆசிரியரின் சமரசப்போக்கு

ஆசிரியர் சமண சமயத்தைச் சேர்ந்தவரானாலும் திருமால், சிவன் பற்றிய செய்திகளை நூலில் குறிப்பிடுகின்றார். நல்லோரது நட்பின் திறம் பற்றிக் கூறும் பொழுது சிவன், உமை பற்றிய குறிப்பு இடம்பெறுகின்றது.

ஒட்டிய காதல் உமையாள் ஒருபாலாக
கட்டங்கம் வேல்கொடி கொண்டானும் கொண்டானே (ப.நா. 124)

என்ற அடிகளில் சிவன் ஒருபாகத்தில் உமையை வைத்திருக்கின்றான். நட்புடையார் தம் மெய் முழுவதும் கொள்வார் எனக் கூறப்படுகின்றது.

திருமால், திருமகள், அவரது அம்பு, கருடன் தொடர்பான விடயங்கள் பாடல்களில் இடம்பெறுகின்றன.

ஆவிற்கு அரும்பணி தாங்கிய மாலையும்
கோவிற்குக் கோவலன் என்றுலகம் கூறுமால்
தேவர்க்கு மக்கட்கு எனல் வேண்டா தீங்குரைக்கும்
நாவிற்கு நல்குரவு இல் (ப.நா. 234)

தேவர் ஆனாலும் கடவுள் ஆனாலும் மனிதர் ஆனாலும் வரையறை இன்றி பழிதூற்றும் இவ்வுலகம். கண்ணன் மலை கொண்டு பசுக்கூட்டத்தைக் காப்பாற்றினாலும் அவனைக் கோவிற்குக் கோவலன் என்றே இவ்வுலகம் கூறும். 'தீங்குரைக்கும் நாவிற்கு நல்குரவு இல்' என்பது பழமொழி. தோற்றப் பொலிவு பகைவரை வயப்படுத்த வல்லது என்ற கருத்து முன்வைக்கப்படுகின்றது. திருமாலைக் கொல்ல வந்த மதுகைடவர் திருமாலின் தோற்றப் பொலிவைக் கண்டு அவரைக் கொல்லும் எண்ணத்தைக் கைவிட்டனர் என்று கூறுகின்றார். இவ்வாறு திருமால், சிவன் பற்றிய குறிப்புக்களை ஆசிரியர் தருகின்றார். சமய சமரச நோக்குடையவராக ஆசிரியர் திகழுகின்றார்.

இராமாயணம் மகாபாரதத் தொன்மக் கதையைப் பயன்படுத்தல்

இராமாயண மகாபாரதக் கதைத் தொன்மங்களின் ஊடாக கருத்துக்களை முன்வைப்பதைக் காணலாம். தொன்மக் கதைகளின் ஊடாக கருத்துக்களைக் கூறும் பொழுது மக்கள் மனதில் அவை ஆழவேரூன்றும் என ஆசிரியர் கருதியிருக்கின்றார். மகாபாரதத்தில் இடம்பெறும் சில நிகழ்ச்சிகள் பழமொழி நானூற்றில் எடுத்துக் காட்டப்பட்டுள்ளன.

பாரதத் துள்ளும் பணையம் தம் தாயமா
ஈரைம் பதின்மரும் போரொதிர்ந் தைவரோடு
ஏதிலாராகி இடைவிண்டார் ஆதலால்
காதலோ டாடார் கவறு *(ப. நா. 249)*

இப்பாடல் பாரதக்கதையை சான்று காட்டி சூதாட்டத்தின் விளைவை விளக்குகின்றது. காதலோடாடார் கவறு என்ற பழமொழி மூலம் இதனை தெளிவுபடுத்துகின்றார்.

உழ்வினையுடையார் எத்தகைய துன்பம் வந்தாலும் தப்பிக்கொள்வர் என்ற கருத்தை அடியொற்றி 'அரக்கின் உள் பொய்யற்ற ஐவரும் போயினார் இல்லையே' (பழ. 234) என அரக்கு மாளிகைத் தீயினுள் பாண்டவர் தப்பிய செய்தி எடுத்துக் காட்டப்படுகின்றது. கௌரவர்க்கு துணையாக இருந்த பலராமன் துரியோதனனுக்கு உதவ நினையாது விதுரனை கூட்டிக்கொண்டு தீர்த்தயாத்திரை சென்ற நிகழ்வை 'பாப்புக் கொடியார்க்குப் பால்மேனியான் போல' (பழ. 137) என உவமை கூறி நட்பின் விலக்கு பற்றி பழமொழியால் விளக்குகின்றார் ஆசிரியர்.

இராமாயண நிகழ்ச்சிகளை பழமொழி ஆசிரியர் குறிப்பிட்டு அதற்கு ஒப்பான பழமொழிகளையும் கூறுவதைக் காணலாம்.

பொலந்தார் இராமன் துணையாகத் தான் போந்து
இலங்கை இறைவற்கு இளையான் – இலங்கைக்கே
போந்திறை யாவதூஉம் பெற்றான் பெரியாரைச்
சார்ந்து கெழிஇயலார் இல்:
இலங்கைக்கு உரிய இராவணேசுவரனுக்கு இளையவனான விபீஷணன்

இலங்கைக்கே மீளவும் சென்று அதற்கு அரசனாகும் பதவியைப் பெற்றான் எனவும் இராமனைச் சார்ந்ததால் உயர்ந்த பயனை விபீஷணன் பெற்றான் எனவும் 'பெரியாரைச் சார்ந்து கெழீஇயலார் இல்' என்ற பழமொழி மூலம் விளக்குகின்றார். வலிமை உடையவரைச் சார்ந்திருந்தால் பகைமையை ஒழித்து தமது செயலை முடித்துப் பயன் பெறலாம் என்ற கருத்தை ஆசிரியர்

முன்வைக்கின்றார். இராமனிடம் பகைகொண்ட இராவணன் அழிவு பெற்றான் என்பதையும் ஆசிரியர் குறிப்பிடுகின்றார். பெரியாரின் பகையை விரும்பி ஏற்காதே என்று அறிவுறுத்த

ஆற்றப் பெரியார் பகை வேண்டிக் கொள்ளற்க
போற்றாது கொண்டார்கள் போரில் அகப்பட்டான் *(ப.நா. 291)*

இராமனின் பகையை இராவணன் கொண்டதால் அழிந்தான் என்பதை வலியுறுத்துகின்றது.

இராமாயண, மகாபாரத தொன்மக் கருத்துக்களைக் குறிப்பிட்டு அதற்கு ஏற்ப பழமொழிகளை விளக்கி சொல்கின்றார்.

வரலாற்றுக் குறிப்புக்கள் இடம்பெற்றுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது. சோழன், கரிகாலன், பாரி, பேகன் முதலானோர் பற்றிய முற்கால நிகழ்ச்சிகள் மனுநீதிச் சோழன், பொற்கைப் பாண்டியன் பற்றிய வரலாற்றுச் செய்திகள் கூறப்பட்டுள்ளன.

திருக்குறளோடு ஒப்புமை

திருக்குறளில் வரும் சொல்லாட்சிகள், தொடர்கள், கருத்துக்கள் என்பன பழமொழி நானூற்றில் வருகின்றன. திருக்குறளில் வரும் கருத்தை அடியொற்றி மக்கள் பழமொழிகளைக் கையாண்டிருக்கலாம். திருக்குறளும் பழமொழி நானூறும் வடிவ அமைப்பாலும் சொல்லும் முறையாலும் வேறுபட்டு இருந்தாலும் சொல்லும் பொருள்கள் ஒரு மாதிரி அமைகின்றன.

ஒரு செயலைச் செய்வதற்கு அச்செயலின் வழிவகைகளைத் தெரிந்தவர்களை நண்பர்களாக்கிக் கொள்வது அறிவுடையோர் செயல். பழகின யானையைக் கொண்டு பழகாத காட்டு யானையைப் பிடிப்பதற்கு ஒப்பாகும். இச்செயல் மன்னர்களுக்கும் பொருந்தும் என்பதை திருக்குறளும், பழமொழி நானூறும் குறிப்பிடுவதைக் காணலாம்.

வினையான் வினையாக்கிக் கோடல நனைகவுள்
யானையால் யானையாத் தற்று *(குறள் 678)*

ஆணமுடைய அறிவினார் தந்நலம்
.... மாமன்னர்
யானையால் யானையாத் தற்று (ப.நா 29)

ஒருவர் வாய்மையுடையவர் என்றால் யாருக்கும் எந்தவிதமான தீமையும் உண்டாக்காத வார்த்தையை உடையவர் என்பது பொருள்.

வாய்மை யெனப்படுவ தியாதெனின் யாதொன்றும்
திமையிலாத சொலல் (குறள் 291)

இதனை அடியொற்றி

பூந்தண் புனல் புகார்ப் பூமி குறி காண்டற்கு
.... தன் கண்ணிற்
கண்டதும் எண்ணிச் சொலல் (ப.நா. 185)

ஒருவர் தாம் கண்ணாற் கண்ட நிகழ்ச்சியேயாயினும் அதைக் கூறுவதால் மற்றவர்களுக்கு தீங்கு ஏற்படாதவாறு சொல்லுவதுதான் வாய்மை எனப் பழமொழி நானூறு கூறுகின்றது.

முடிவுரை

ஏனைய அறநூல்களிலிருந்து இந்நூல் வேறுபடுகின்றது. இந்தப் பழமொழிகள் அன்றைய மக்களிடையே வழங்கி வந்தவை. அவற்றை எல்லாம் தேடிப்பெற்று அறக்கருத்துக்களோடு ஒப்பிட்டு செய்யுள் ஆக்கியிருக்கின்றார். இடம்பெற்றுள்ள விடயங்கள் ஒழுங்கற்ற முறையில் ஆங்காங்கே கூறப்பட்டுள்ளதை அவதானிக்கலாம். அரசு, நட்பு, பகை, ஊழ், அரசு, நட்பு, குடிப்பிறந்தார், அமைச்சர், என இயல்களாகப் பகுக்காது ஆங்காங்கே செய்யுட்கள் அமைக்கப்பட்டுள்ளன. செய்யுள்கள் சுவையானவைபாகவும் நம்பத்தக்கவையாகவும் அமைகின்றன. அன்றைய காலத்தில் கூறப்பட்டவை இன்றைய காலத்திற்கும் பொருந்துவனவாக உள்ளன.

உசாத்துணை

01. பழமொழி நானூறு, 1996, முல்லை நிலையம், மண்ணடி, சென்னை.
02. திருக்குறள், 2007, கற்பகம் வெளியீடு, சென்னை.
03. தொல்காப்பியம், 2006, உமா பதிப்பகம், சென்னை.